Arbejdsomraader, som er naturlige for Kvinden.

Et af Forfatterinden udarbejdet Udtog af hendes Foredrag om

„Misbrugt Kvindekraft".

Af *Ellen Key.*

Den, der erkender, at Moderligheden er Kvindens dybeste Bestemmelse, hendes inderste Ejendommelighed, maa som Følge deraf indrømme, at de for Kvinden mest naturlige Arbejdsomraader er de, hvor hun har den fuldeste Anvendelse for denne sin Ejendommelighed.

Og mange Kvinder, hvem Livet ikke har givet Brug for Moderligheden i dens egentlige Mening, har ogsaa med Forkærlighed søgt Anvendelse for den ved at vælge en Gerning, hvor de kunde hygge om Børn, opfostre dem, trøste og hjælpe. Især er der to store Virksomhedsfelter, hvor Kvinden har Brug for sin Moderlighed. Det ene er som Lærerinde — og i den ny Verden har Kvinden endog udstrakt sin Virksomhed til Præstens — det andet som Syge- og Sundhedsvogter. Som Fødselshjælperske, Læge, Gymnastiklærerinde og Sygeplejerske har Kvinden et i høj Grad naturligt Arbejdsomraade.

Et hidtil ikke opdyrket Arbejdsfelt kunde i sig forene de to allerede nævnte, nemlig den dannede Barnepiges Gerning. Men — vil de fleste Kvinder udbryde — den Gerning er da den, vi mindst trænger til! Vi har jo foruden Mødrene selv Barnepiger og Bonner, og siden tager Skolen fat!

Ingenting vilde være heldigere, end om Moderen altid selv kunde give sine Børn den første legemlige saavelsom aandelige Omsorg, men mange Mødre er saa optagne af Hjemmets andre Krav, eller Pligter, som deres sociale Stilling paalægger dem, at de ikke kan overkomme det. Andre maa passe et eller andet Erhvervsarbejde, eller de har en bestemt Begavelse, hvis Udvikling de ikke kan ofre, og atter andre savner maaske ganske Anlæg til at opdrage, thi man bliver ikke Opdragerinde, fordi man bliver Moder, og netop den pædagogiske Evne er en Gave af Naturen.

Denne Gave findes ganske vist hos mangen Kvinde af Folket, og mere end én Børneflok turde have faaet sine grundlæggende ethiske Indtryk fra en eller anden prægtig gammel